

Podali sme amicus curiae pred Najvyšším súdom SR

EISI podalo dňa 26.11.2011 svoj historický prvý **amicus curiae** podanie (z lat. priateľ súdu) na Najvyšší súd SR. Hoci tento inštitút amerického práva náš právny systém nepozná, súd ho môže neformálne akceptovať vzhľadom na to, že jeho využívanie je vitálne pre demokraciu a občiansku spoločnosť. *Amicus curiae* znamená možnosť tretieho sektora obrátiť sa na súd ako jeho priateľ prezentujúci mu svoj názor na pred ním prejednávany spor. Spor, v ktorom EISI podalo svoje *amicus curiae* sa **týka správneho výkladu ustanovení zákona o ochranných známkach a princípu zneužitia práva**. Veríme, že naše podanie zoberie Najvyšší súd SR v úvahu.

Podanie si môžete nižšie.

European Information Society Institute, o. z.
Dobrianskeho 1580, 093 01 Vranov nad Topľou, Slovakia
IČO: 42 227 950, www.eisionline.org

VEC: Amicus curiae k podanému odvolaniu voči **rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 24S/91/2010-53**, v právnej veci žalobcu: *Krajský Prokurátor v Banskej Bystrici* proti žalovanému *Úrad priemyselného vlastníctva SR* za účasti *AUDIT-A.U.P., s.r.o.* a *Jozef Štrichel, Remeselné služby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedníčky Úradu priemyselného vlastníctva SR* v Banskej Bystrici č. **POZ 1289-2002/OZ 203-322 II. 145/2009** zo dňa 25. augusta 2009.

Vážený súd,

vzhľadom na to, že si v občianskom združení *European Information Society Institute* **nesmierne vážime Vašu prácu**, ktorá je častokrát odborne veľmi náročná,

a keďže aj predmet prejednávaneho sporu považujeme z hľadiska aplikovaných princípov za celospoločensky významný, prihladajúc na to, že známkové právo je silne harmonizované a neustále dotvárané judikatúrou Súdneho dvora EÚ, rozhodli sme sa týmto **ako priateľ súdu** (z lat. *amicus curiae*) a inštitúcia ktorej členovia sa špecializujú v oblasti duševného vlastníctva,

dať ctenému súdu do pozornosti niekoľko právnych argumentov k nasledovným právnym otázkam:

- **Návrh na výmaz ochrannej známky a zneužitie práva;**
- **Posudzovanie identity ochranných známk;**

S úctou

Martin Husovec

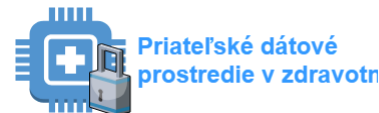
za European Information Society Institute, o. z.

1. Návrh na výmaz ochrannej známky a zneužitie práva

Ak by mal súd za to, že v prejednanom prípade nejde o poctivé obchodné správanie, uvádzame nasledovné.

Oprávnenie podať návrh na výmaz ochrannej známky je subjektívnym hmotným právom. Netradičné na tomto je práve to, že **patri medzi tie hmotné subjektívne práva, ktoré sú realizovateľné (uplatniteľné) len cestou príslušného orgánu (ÚPVSR)**. Iným príkladom takéhoto hmotného práva je napríklad aj odporovacie právo podľa § 42a ObčZ. Takéto hmotné práva sa považujú za uplatnené, len ak boli uplatnené procesne, čím sa z nich však nestáva procesné právo, ale naopak, zachovávajú si svoju povahu hmotného subjektívneho práva. Ich uplatňovanie (výkon) je preto nutné posudzovať aj podľa hmotnoprávných noriem, ako napr. § 3 ObčZ alebo § 265 ObchZ. Právo podať návrh na výmaz ochrannej známky sa dokonca aj prekluduje (viď § 16 ZochrZ, článok 9 známkovej smernice [1]). **Jeho výkon** môže byť preto v konkrétnom prípade aj **výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi** podľa § 3 ods. 1 ObčZ. Ako píše prof. Švestka: *"Podle převažujícího výkladu výkon práva v rozporu s dobrými mravy znamená, že se výkon práva ocitá v rozporu s uznávaným miněním rozhodující části společnosti, které ve vzájemných vztazích mezi lidmi určuje, jaký má být výkon práv tak, aby byly v souladu se základními a obecně respektovanými zásadami mravního řádu demokratické společnosti (se zásadou slušnosti, poctivosti, čestnosti, vzájemnou úctou, tolerancí, důvěrou atd.). ... Pokud se výkon práva ocitne v rozporu s dobrými mravy, soud takovému právu s poukazem na § 3 odepře právní ochranu (srov. výše zmíněnou výslovnou úpravu § 265 ObchZ), aniž by se tím však něco měnilo na samotné existenci tohoto práva. Toto právo trvá i nadále."* [2]. Na to, že odmietnutie právnej ochrany v takom prípade by mal súd ako korektív spravodlivosti prihliadať ex offio poukazuje aj veľmi známy názor českého Ústavného súdu vo veci zmeny judikatúry ohľadom premlčania zadostučinenia poskytnutého v peniazoch (sp. zn. II.ÚS 635/09).

Tento judikát v relevantnej časti uvádza: *"Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézáni práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu, které jsou založeny na skutkových zjištěních. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - obdobně jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité,*

Language

Súdy a občianska spoločnosť

Zoznam členov:

- Martin Husovec
- Lubomír Lukič

Externí spolupracovníci:

- ...

Hlavné menu

Home

Projekty

Ochrana súkromia

Zodpovednosť na Internete

Ochrana spotrebiteľa

Súdy a občianska spoločnosť

Občianska poradňa

Duševné vlastníctvo

Sociálne siete
verzus základné ľudské práva a slobody

PDPvZ

O nás

Newsletter

MicroBlog

Kontakt

pričemž v rovině práva podústavního je nutné za účelem dodržení shora uvedených principů posuzovat individuální okolnosti daného případu též prizmatem kogentního ustanovení § 3 odst. 1 občanského zákoníku, které je v rovině podústavního práva odrazem shora vymezeného ústavního požadavku nalezení spravedlivého řešení (srov. náleze ze dne 5. 8. 2010 ve věci sp. zn. II. ÚS 3168/09). Zásada souladu výkonu práv s dobrými mravy představuje významný korektiv, který v odůvodněných případech dovoluje zmírňovat tvrdost zákona a dává soudci prostor pro uplatnění pravidel slušnosti. Pojem dobré mravy nelze vykládat pouze jako soubor mravních pravidel užívaných jako korektiv či doplňující obsahový faktor výkonu subjektivních práv a povinností, ale jako příkaz soudci rozhodovat praeter legem či dokonce contra legem, pokud jde o reprobaci jednání přičiňujícího se dobrým mravům (srov. mutatis mutandis náleze ze dne 20. 4. 2010 ve věci sp. zn. II. ÚS 2087/08). Dobré mravy v tomto pojetí tedy jsou souhrnem etických obecně uznávaných a zachovávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými mravními zásadami a právními principy. Takto provedený výklad pojmu dobré mravy ve svém souhrnu prostupuje i Listinou (srov. náleze ve věci sp. zn. II. ÚS 544/2000, ...).

2. Posudzovanie identity ochranných známok

Hoci bývalý známkový zákon (zákon č. 55/1997 Z.z.) obsahoval vlastnú definíciu zhodnosti a zameniteľnosti v § 3a ods. 1, je nutné tieto definície vykladať v súlade s judikatúrou Súdneho dvora EÚ formou eurokonformného výkladu – tzv. nepriamy účinok európskeho práva (prípád *Von Colson* C-106/89). V prejednávacom prípade vznikli všetky relevantné okolnosti po vstupe Slovenskej republiky do EÚ, keďže návrh na výmaz bol podaný dňa 25.4.2006. Aplikácia európskeho práva je preto nevyhnutná, pretože inak by zo strany súdu došlo k porušeniu článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, či dokonca by mohlo dôjsť aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, IV. ÚS 77/02)[3].

Posudzovaniu identity označení sa najviac venovalo rozhodnutie *LTJ Diffusion* C 291/00, a to najmä vo svojom bode 54. Toto rozhodnutie prinieslo celoeurópsky **test identity označení** (čl. 5(1) známkovej smernice), ktorý znie nasledovne:

Označenie je zhodné s ochrannou známkou len v prípade, že

(1.) toto označenie bez zmien či doplnkov preberá všetky prvky tvoriace túto ochrannú známku, alebo

(2.) ak vnímané ako celok obsahuje také nepatrné rozdiely, že priemerný spotrebiteľ si ich nevšimne.

Keďže v prejednávacom prípade ide skôr o druhý prípad tohto testu, domnievame sa, že by sa mal súd sústrediť na to, či si **priemerný spotrebiteľ z daného relevantného trhu** pri celkovom posúdení označení "COPPA CAFFÉ" a "COPA CAFE" **všimne ich nepatrné rozdiely**. Za kľúčové v tejto súvislosti považuje identifikovanie návykov a správania priemerného spotrebiteľa v danom segmente relevantného trhu [4]. To, že by sa test zhodnosti nemal vykladať úplne reštriktívne potvrdzuje aj bod 25 až 28 nedávneho prípadu *Die BergSpechte* C 278/08.

Ak by mal súd pochynosti o výklade pojmu identita (ak teda nejde o prípad *acte clair* alebo *acte éclairé*), uvádzame, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR je nepoloženie prejudiciálnej otázky podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie považované za porušenie základných práv (IV. ÚS 206/08 a II. ÚS 90/05). Presnejšie v rozhodnutí IV. ÚS 206/08 Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol nasledovné: "Z toho však vyplýva, že **v rozsahu výkladu práva spoločenstva je zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym súdom nielen sudca určený rozvrhom práce podľa osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nemožno zásadne obísť, a ak, tak len komunitárnym právom určenými spôsobmi, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora ES, napríklad vo veciach, v ktorých sa uplatní CILFIT formula (pozri rozsudok vo veci 283/81 Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministerstvu zdravotníctva zo 6. októbra 1982). Ústavný súd pripomína, že ak vnútroštátny sudca nepredloží prejudiciálnu otázku komunitárnemu sudcovi v konkrétnej veci, kde to bola jeho povinnosť, nielen možnosť tak urobiť, potom v takom prípade to môže za istých okolností zakladať zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva postupom a rozhodovaním vnútroštátneho súdu (pozri napríklad rozsudok z 30. septembra 2003 vo veci *Kobler proti Rakúskej republike*, C-224/01)."**

Poznámky pod čiarov:

[1] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok.

[2] Švestka, J., Spáčil, J., Škárková, M., Hulmák, M. a kol. *Občanský zákoník I. § 1–459. Komentář. 1. vydání*. Praha : C. H. Beck, 2008, 1236 s.

[3] Pozri náleze Ústavného súdu SR, sp. zn. ÚS 77/02, z 27. novembra 2002, podľa ktorého "Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. ". Taktiež pozri publikáciu Jánošíková, M. *Komunitárne právo v judikatúre ústavných súdov SR a ČR*. Bratislava: Iura Edition. 2009.

[4] Podľa judikatúry je ním priemerne informovaná, pozorná a obozretná fyzická osoba, ktorá nemá možnosť priameho porovnania obidvoch označení, a vníma ich teda s časovým odstupom (jeden po druhom). Priemerný spotrebiteľ hodnotí označenie ako celok, nezameriava sa na detaily. Pozri napr. Pipková, H. *Ochranná známka Spoločenství a ochranná známka v Evropském společenství*. Praha : ASP, 2007. alebo Husovec, M. *Výklad článku 5(1) a (2) známkovej smernice v judikatúre Súdneho dvora EÚ*. In: Průmyslové vlastnictví, č. 1/2011, p. 19-28.

Designed By

Powered By

Copyright © 2010 European Information Society Institute

[Hore](#)